

Σε καταγγέλλω κώνωπα

Ποιος είσαι εσύ που εισέβαλλες απρόσκλητος στη νύχτα μου;
Με ποιο δικαίωμα διέρρηξες τη θλίψη και το σκοτάδι μου;

Νύχτα 15^{ης} Αυγούστου, μέσα στη θέρμη,
τόσο του καλού Αυγουστιάτικου καιρού,
όσο και -κυρίως- των κακών ενοχικών αναμνήσεων και σκέψεων.
(Αχ βρε σκέψη... Το είπαμε τόσες φορές: Έχεις δίκιο.
Μα πότε θα πάψεις να κρίνεις και να μιλάς;
Πότε θα σκάσεις
και θα μ' αφήσεις ήσυχο στη δυστυχία μου;)
Σαν από θαύμα,
ο θεός του ύπνου κάποια στιγμή με λυπάται.
Μετά το καθιερωμένο πλέον αυτομαστίγωμα, γύρω στις 12.30, ένα αεράκι φυσάει
και απομακρύνει λίγο τη θέρμη
και μαζί της το μέρος του εαυτού μου που δεν ανέχεται ότι το υπόλοιπο θέλει να
συνεχίσει...
Σε αυτήν την απρόσμενη θετική συγκυρία και με σύμμαχο την κούραση της
στοχευμένης ημερησίας πνευματικής και σωματικής εξάντλησης,
ένα πέπλο καλύπτει ανάλαφρα τη συνείδηση.
Κοιμάμαι.

Η ώρα είναι 2 και 54 ακριβώς.
Ένα «Ζζζζ» ακούγεται προκλητικό και παρατεταμένο στο αυτί μου.
Σχεδόν με ακουμπάει.
Μόλις το συνειδητοποιώ, τινάζομαι απότομα, για να προφτάσω το τσίμπημα.
Προβληματισμός: Ο εισβολέας πρέπει να είναι τεραστίων διαστάσεων, διότι ο ήχος
ήταν ιδιαίτερης έντασης και δυναμικός.
Χωρίς να έχω ακόμη ανοίξει τα μάτια μου, ανιχνεύω την κατάσταση με την ακοή:
Απόλυτη σιωπή.
Η πρώτη απροκάλυπτη επίθεση μοιάζει να αναχαιτίστηκε επιτυχώς.
Επίσης, σε πρώτη εκτίμηση, δεν αισθάνομαι τσίμπημα, αν και αυτό δεν «δείχνει»
πάντα αμέσως.

Ζυγίζω τις επιλογές:

Ή θα σηκωθώ και θα οπλιστώ με το κίτρινο Αροχοί που έχω πάντοτε δίπλα στο
κομοδίνο ή θα αφεθώ βορά στα σαγόνια του αιμοδιψούς διαρρήκτη.
Ή θα ξυπνήσω για τα καλά, επιχειρώντας την εξόντωση ή θα πάρω απόφαση την
ήττα μου.
Ή εγώ ή αυτός!

Ή εγώ ή εσύ, φίλε κώνωπα.

Αυτό το προκλητικό «Ζζζζ» στις 2 και 54 ακριβώς ήτανε Casus Belli (αιτία πολέμου).
Ήχησε σα σειρήνα.

«Ανάγκη», φωνάζει το συνειδητό μου.

Να σηκωθώ να πολεμήσω,
για να μπορέσω ύστερα να κοιμηθώ με ασφάλεια.

«Ευκαιρία», ψιθυρίζει το υποσυνείδητό μου.

Θα αποδώσω στον κώνωπα όλα τα αίτια της θλίψης μου, καλύπτοντάς τα.
Θα μεταβιβάσω και θα προσωποποιήσω τον θυμό από το είδωλο που είδα
τελευταία φορά στον καθρέπτη να πλένει τα δόντια του σε αυτό το θρασύτατο
έντομο.

Ωραία!

Αφού το συνειδητό και το υποσυνείδητο συμφωνούν, η λογική περιττεύει.

Για να γλιτώσω την εσωτερική μεταξύ τους διαμάχη,
κηρύσσω πόλεμο!

Οπλίζομαι με το εντομοκτόνο και ανοίγω το φως.

Ως πολυμήχανος άνθρωπος, με τη δεδομένη πνευματική υπεροχή,
στήνω παγίδα.

Ανοίγω κάτι έντονα σποτάκια,
που μολονότι θεωρητικά είναι ικανά να προσελκύσουν και να φανερώσουν τον
εχθρό, με ξυπνούν ολοκληρωτικά, χωρίς να φέρουν το επιθυμητό αποτέλεσμα.
Δε χάνω το κουράγιο μου.

Με μάτι γερακίσιο (όσο γίνεται, διότι τον τελευταίο καιρό -αν και δεν το ομολογώ-
δε βλέπω καλά) ανιχνεύω πόντο - πόντο τους τοίχους και το ταβάνι.

Τζίφος.

Με το όπλο μου ρίχνω μερικές ψαρωτικές κανονιές, μήπως και τρομάξει ο εχθρός
και αποκαλυφθεί.

Μα και πάλι τίποτα.

Την ίδια στιγμή, για πρώτη φορά εισβάλλουν μέσα μου αμφιβολίες για το δίκαιο
της εκστρατείας μου και το σωστό της απόφασης για ολονυκτία και κατά μέτωπο
επίθεση.

Μα τώρα πια δεν έχει γυρισμό.

Άλλωστε έχω ξυπνήσει πλέον για τα καλά.

Ότι ήτανε να χάσω το έχω χάσει.

Είπαμε: Ή εγώ ή εσύ κώνωπα.

Ψεκάζω κι άλλο τον ιδιαίτερα μικρό χώρο του σπιτιού μου.

Η κατάσταση, εκτός από αδιέξοδος λόγω της απουσίας (ακόμα και του αντιπάλου)
έχει αρχίσει να γίνεται αποπνικτική.

Μα δεν το βάζω κάτω.
Που να πήγες;
Θα σε βρω, δε μπορεί...
Κινούμε προς το μπάνιο, καλύπτοντας παράλληλα τα μετόπισθεν.
Ανοίγω το φως.
Τίποτα κι εδώ...
Εξετάζω εξονυχιστικά τον χώρο.
Βλέπω μία αθώα σκνίπα που στέκει στο λευκό της μπανιέρας,
νόμιμη και ανυποψίαστη.
Ανοίγω πυρ, ξεσπώντας πάνω της.

Με το κίτρινο αυτόματό μου γαζώνω και το μπάνιο,
μα ο εισβολέας πουθενά...
Μόνο παρατηρώ από πλάγια θέση το είδωλό μου στον καθρέπτη να με κοιτά
απαξιωτικά: «Τι κάνεις βρε κακομοίρη;»
Κάνοντας πως δεν το άκουσα, γυρίζω στο δωμάτιο.
Μα που να πήγες;
Ξαναψάχνω.
Η κατάσταση έχει γίνει ακόμα πιο αποπνικτική και επικίνδυνα τοξική.
Η αναπνοή μου νιώθω να με πληγώνει (συνειδητά στο λαιμό, υποσυνείδητα στην
ψυχή).
Η αμφιβολία της εκστρατείας τείνει να μεταβληθεί σε βεβαιότητα.
Δε μπορώ να αντέξω άλλο το λάθος μου.
Σε μία κίνηση παραδοχής της ήττας μου,
ανοίγω το πατζούρι και τη σήτα.
Το «ή εγώ ή εσύ» έχει γίνει «και εγώ και εσύ».
(Η άλλη λύση θα ήταν «κανείς μας», μα δεν το θέλω πραγματικά -τουλάχιστον
ακόμα.)
Θλιβερή, μα αναπόφευκτη η λήψη της απόφασης.
Δεν μπορώ αλλιώς να αναπνεύσω.
Πρέπει να αποδεχτώ την ύπαρξή σου.
Όσο κι αν κρύβεσαι καλά,
όσο κι αν εμφανίζεσαι πάντοτε μεταμφιεσμένος και απρόσκλητος,
πρέπει να ζήσω μαζί σου.

Η ειρωνεία:

Αφού έμεινα ανοχύρωτος και ηττημένος,
ένα νέο αεράκι φύσηξε.
Πρέπει να ήταν γύρω στις 4.00, όταν με πήρε ένας παραδόξως γαλήνιος
ύπνος.

Ίσως να ήταν το ότι το μέρος μέσα μου που δε με αποδέχεται έκρινε ότι αρκετά με πολέμησε για σήμερα.

Ίσως να ήταν και η δύναμη του άλλου μέρους μέσα μου, που συνεχίζει να αγαπάει και να με αγαπάει.

Σε κάθε περίπτωση,

είμαι υποχρεωμένος φίλε κώνωπα να σε παραδεχτώ

και κατά κάποιον τρόπο να σε ευχαριστήσω.

Εφορμώντας στο σκοτάδι μου και κατηγορώντας με για τη μοναξιά μου τα διέρρηξες και τα δύο.

Με συντρόφευσες για ακόμη ένα βράδυ.

Ξέρω, θα έρθεις κι απόψε.

Γιατί κι εσύ δεν έχεις κάπου καλύτερα να πας.

Αν δεν έρθεις σε εμένα, που θα πας;

Έλα κι απόψε.

Θα έχω αφήσει ανοιχτά.

Φίλε.